Μίλα, παιδί μου, απεριόριστα (Μαριάννα Τζιαντζή)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 26 Ιουλίου, 2012

Λίγα πράγματα μπορούμε να κάνουμε στη ζωή απεριόριστα, δίχως χρονικούς ή άλλους ποσοτικούς φραγμούς. Στον τομέα των συναισθημάτων και των διαθέσεων, μπορούμε να αγαπάμε, να μισούμε, να βαριόμαστε ή να υπομένουμε απεριόριστα, όμως αν επιχειρήσουμε να τρώμε, να πίνουμε ή να λιαζόμαστε απεριόριστα, θα το πληρώσουμε ακριβά. Μπορούμε να διαβάζουμε, να ονειροπολούμε, να χαζεύουμε ή να προσευχόμαστε απεριόριστα. Επίσης μπορούμε να ακούμε μουσική ή να βλέπουμε τηλεόραση ή να σερφάρουμε στο Διαδίκτυο απεριόριστα, ζώντας ταυτόχρονα μια ζωή που φαίνεται κανονική. Μόνο η δυνατότητα για τίμια (ούτε καν δημιουργική) εργασία, για αξιοπρεπή επιβίωση δεν παρέχεται πλέον απεριόριστα.

Υπάρχουν κάποιες δραστηριότητες που η αγορά μάς ενθαρρύνει να τις ασκούμε απεριόριστα και, ενδεχομένως, αυτή η κατάργηση των ορίων να είναι προς το καταναλωτικό ή το επιχειρηματικό συμφέρον μας, όπως συμβαίνει με τις εταιρείες κινητής τηλεφωνίας, που στις τηλεοπτικές διαφημίσεις τους πρωταγωνιστούν φανταστικά πρόσωπα, τα οποία, όμως, γίνονται πιο υπαρκτά από τα υπαρκτά. Για κάποια τέρμινα, τα πρόσωπα αυτά (νιοι και νιες, παππούδες και γιαγιάδες της πολυκατοικίας και της στάνης, μανούλες και φαντάροι, ποδοσφαιρικοί παράγοντες, νονοί της νύχτας και της μεσημβρίας) γίνονται οι «μικροί ήρωες της καθημερινότητάς μας», όπως υποτίθεται ότι συνέβαινε προ δεκαετίας με τους παίχτες των ριάλιτι, όπως συνέβαινε κάποτε με τους λογοτεχνικούς ή κινηματογραφικούς ήρωες.

Τελευταίος στη στρατιά των αναλώσιμων τηλεοπτικών ηρώων είναι ο Δημητράκης, ένα χαριτωμένο αγοράκι που παίζει τον μεγάλο και εκθειάζει ένα πρόγραμμα κινητής τηλεφωνίας που του παρέχει απεριόριστη επικοινωνία με «όλο του το προσωπικό», με όλα τα δίκτυα. «Συνέχισε, Δημητράκη, να μιλάς με όλο σου το προσωπικό, συνέχισε, Δημητράκη, να επικοινωνείς ελεύθερα», είναι η επωδός.

Είναι φυσικό τα εργαλεία και τα αντικείμενα των μεγάλων να γοητεύουν τα παιδιά. Από τα τακούνια της μαμάς μέχρι το αυτοκίνητο ή το όπλο του πατέρα. Τα παιχνίδια ρόλων υπήρχαν και όταν δεν υπήρχαν τηλεοπτικές διαφημίσεις και θα υπάρχουν πάντα. Όμως ο Δημητράκης της διαφήμισης δεν υμνεί τις θαυμαστές εφαρμογές ενός

smartphone, αλλά το οικονομικό όφελος ενός προγράμματος, τη δυνατότητα να μιλά όσο θέλει και όποτε θέλει.

Ένας σύγχρονος παραμυθάς ίσως να έγραφε για το «μαγικό τηλέφωνο», για μια συσκευή που δίνει απαντήσεις σε αδυσώπητα αινίγματα, που η οθόνη της, σαν κρυστάλλινη σφαίρα, φανερώνει τα μελλούμενα ή γίνεται χάρτης θησαυρού, ένα GPS για τον κόσμο των ξωτικών που δείχνει τα μάγια που λύνουν άλλα μάγια.

Ο τηλεοπτικός Δημητράκης δεν μαθαίνει τη σοφία της σιωπής ή τη χαρά της ανακάλυψης, δεν μαθαίνει να «ακούει» τον κόσμο, αλλά να απολαμβάνει τον ήχο της δικής του φωνής, να μεθά με τη δυνατότητα να μιλά με πολλούς... ακόμα για το τίποτα.

«Δεν έχω τι να πω, αλλά θέλω να πω κάτι», λέει ο Μαρτσέλο Μαστρογιάνι στο «8½». Όσο πιο λίγα έχουμε να πούμε, τόσο πιο πολύ η τεχνολογία (και η μοναξιά) μάς σπρώχνει στην «μπλογκόρροια» και την «κινητόρροια». Μίλα, Δημητράκη, μίλα.

(Πηγή: "Καθημερινή" 15/7/2012)